

Vârșnicul Quentin L. Cook
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Femeile SZU sunt remarcabile!

Multe lucruri realizate în Biserică se datorează slujirii altruiste oferite de femei.

Scriitorul și istoricul Wallace Stegner a scris despre migrarea mormonilor și despre stabilirea lor în Valea Salt Lake. El nu a acceptat credința noastră și, de multe ori, a fost critic la adresa noastră; totuși, el a fost impresionat de devotamentul și eroismul primilor membri ai Bisericii noastre, în special în cazul femeilor. El a spus: „Femeile lor sunt remarcabile”¹. Eu repet același lucru astăzi. Femeile sfinte din zilele din urmă sunt remarcabile!

Dumnezeu a pus în femei calități divine cum ar fi tăria, virtutea, dragostea și dorința de a se sacrifica pentru a putea crește generații viitoare ale copiilor Săi de spirit.

Un studiu recent făcut în Statele Unite afirmă că femeile din toate religiile „cred mult mai puternic în Dumnezeu” și merg mult mai des la adunările religioase decât o fac bărbații. „Ele sunt mult mai religioase din aproape toate punctele de vedere”².

Nu am fost surprins de acest rezultat, mai ales că am cugetat asupra rolului suprem pe care familiile și femeile îl au în religia noastră. Doctrina noastră este limpede: femeile sunt fiice ale Tatălui nostru Ceresc, iar

El le iubește. Soțiile sunt egale soților lor. Căsnicia reprezintă un parteneriat complet în care soțiile și soții conlucrează pentru a satisface nevoile familiei³.

Știm că femeile au parte de multe încercări, inclusiv cele care se străduiesc să trăiască în acord cu Evanghelia.

Moștenirea surorilor pioniere

O caracteristică importantă a vieții strămoșilor noștri pionieri este credința surorilor. Femeile, prin natura lor divină, au marele dar și responsabilitatea de a avea grijă de cămin și de copii și de hrănirea spirituală din cadrul familiei și din alte locuri. Din această perspectivă, credința surorilor manifestată prin dorința de a-și părăsi casele pentru a traversa câmpiile către un viitor necunoscut a fost ceva înălțător. Dacă cineva ar trebui să identifice cea mai importantă calitate a lor, aceasta ar fi credința lor neclintită în Evanghelia restaurată a Domnului Isus Hristos.

Relatările despre sacrificiile eroice și despre realizările acestor femei pioniere în timp ce traversau câmpiile sunt o moștenire neprețuită pentru Biserică. Eu sunt foarte impresionat de relatarea lui Elizabeth Jackson al

cărei soț, Aaron, a murit după ultima traversare a râului Platte alături de compania de cărucioare a lui Martin. Ea a scris:

„Nu voi încerca să descriu ceea ce am simțit în momentul când am devenit o văduvă cu trei copii în astfel de circumstanțe... Eu cred... că suferințele mele de dragul Evangheliei vor fi considerate ca fiind un act sfânt ...

Am făcut apel la Domnul... la Cel care a promis că va fi soț pentru văduve și tată pentru orfani. Am făcut apel la El și El m-a ajutat”⁴.

Elizabeth a spus că ea a scris această istorie în numele celor care au trecut prin aceleași situații, sperând ca generațiile următoare să fie dornice să îndure și să sacrifice toate lucrurile pentru împărăția lui Dumnezeu⁵.

Femeile de astăzi din Biserică sunt puternice și curajoase

Eu cred că, astăzi, femeile din Biserică îndeplinesc acea cerință și sunt la fel de puternice și credincioase. Conducătorii preoției din această Biserică, la toate nivelurile, sunt foarte recunoscători pentru slujirea, sacrificiul, angajamentul și contribuția surorilor.

Multe lucruri realizate în Biserică se datorează slujirii altruiste oferite de femei. Indiferent că se întâmplă la Biserică sau acasă, este un lucru frumos să vezi preoția și Societatea de Alinare conlucreând în armonie perfectă. O astfel de relație este asemenea unei orchestre foarte bine corelate, iar simfonia care rezultă ne inspiră pe toți.

Nu cu mult timp în urmă, când am fost desemnat să particip la o conferință în țărâșul Mission Viejo, California, am fost impresionat de relatarea despre petrecerea de Anul Nou a tinerilor din cei patru țărâși combinați. După petrecere, a fost găsită o geantă a cărei proprietară nu putea fi identificată fără ca aceasta să fie deschisă.

Vă împărtășesc o parte din ceea ce sora Monica Sedgwick, președinta Tinerelor Fete din Țărușul Laguna Niguel, a consemnat: „Noi nu doream să fim indiscrete; era vorba despre un obiect personal al cuiva! Așadar, am deschis-o cu mare grijă și am scos primul lucru de deasupra – sperând că vom găsi ceva care s-o identifice pe proprietară. A făcut-o, dar într-un alt fel – era broșura *Pentru întărirea tineretului*. Uau! Aceasta ne-a spus ceva despre ea. După aceea, am scos un alt obiect, un carnetel. Cu siguranță acesta avea să ne ofere răspunsuri, însă nu pe cele pe care le așteptam. Prima pagină era o listă cu scripturi favorite. După care urmau alte cinci pagini cu trimiteri la scripturi și note personale scrise cu mare grijă”.

Surorile au dorit s-o cunoască imediat pe această tânără față credincioasă. Ele s-au întors la acea geantă pentru a o identifica pe proprietară. Au scos câteva bomboane mentolate, săpun, cremă și o perie. Mi-au plăcut comentariile lor: „Aha, lucruri bune îi ies din gură, are mâini curate și fine și se îngrijește”.

Ele au așteptat cu nerăbdare să descopere următoarea comoară. Au scos un portofel mic pentru monede, făcut de ea din carton, care avea ceva bani într-un buzunar cu fermoar. Ele au exclamat: „Aha, deci este creativă și pregătită!”. Ele erau ca și copiii mici în dimineața de Crăciun. Următorul lucru pe care l-au scos le-a surprins și mai mult: o rețetă pentru un tort de ciocolată Black Forest (Pădurea Neagră) și o notă de a face acel tort pentru aniversarea unui prieten. Ele aproape că au țipat: „Este GOSPODINĂ! Este atentă și dornică să slujească”. După care, în fine, au găsit un act de identitate. Conducătorii tinerilor au spus că s-au simțit foarte binecuvântați „să vadă exemplul tăcut al unei domnișoare

care trăia conform Evangheliei”⁶.

Această relatare ilustrează angajamentul Tinerelor noastre Fete față de standardele Bisericii⁷. Este, de asemenea, una dintre conducătoarele devotate, preocupate, grijului, din întreaga lume, care le îndrumă pe Tinerele Fete. Ele sunt remarcabile!

Surorile dețin roluri cheie în cadrul Bisericii, vieții de familie, precum și ca persoane, roluri care sunt esențiale în planul Tatălui Ceresc. Multe dintre aceste responsabilități nu oferă compensații economice, însă oferă satisfacție și sunt importante prin prisma eternității. Recent, o editorialistă încântătoare și foarte capabilă în meseria ei, a cerut o descriere a rolului femeilor în cadrul Bisericii. I s-a explicat că toți conducătorii din congregațiile noastre *nu sunt plătiți*. Ea a întrerupt discuția pentru a spune că interesul ei a scăzut foarte mult. Ea a spus: „Cred că femeile nu mai au deloc nevoie de slujbe unde *nu sunt plătite*”.

Noi am subliniat că cea mai importantă organizație de pe pământ este familia, în care „tații și mamele sunt... parteneri egali”⁸. Niciunul dintre ei nu este recompensat financiar, însă binecuvântările nu pot fi descrise. Bineînțeles că i-am spus despre Societatea de

Alinare, despre organizațiile Tinerelor Fete și ale Societății Primare care sunt conduse de femei. I-am menționat că, încă de la începutul istoriei noastre, atât bărbații, cât și femeile rostesc rugăciuni, cântă la instrumente, rostesc cuvântări și cântă în cor chiar și în cadrul adunării de împărtășanie, care este cea mai sacră adunare a noastră.

Recent, mult mediatizata carte *American Grace (Harul american)*, vorbește despre femeile din diferitele religii. În ea se spune că femeile sfinte din zilele din urmă sunt unice prin faptul că sunt peste măsură de mulțumite de rolul pe care îl au în conducerea Bisericii⁹. Mai mult, sfinții din zilele din urmă în ansamblu, bărbați și femei, sunt cei mai devotați credinței lor, față de toți membrii celorlalte religii studiate¹⁰.

Femeile noastre nu sunt remarcabile pentru că au reușit să evite greutățile vieții – din contră. Ele sunt remarcabile datorită modului în care înfruntă încercările vieții. În pofida provocărilor și încercărilor pe care viața le are de oferit – când sunt sau nu căsătorite, din cauza alegerilor făcute de copii, sănătății precare, lipsei de șanse și multor altor probleme – ele rămân incredibil de puternice,

neclintite și fidele credinței lor. Surorile noastre din Biserică „fii ajută în mod constant] pe cei slabi, înalță mâinile oboseite și întăresc genunchii care se clatină”¹¹.

O președintă a Societății de Alinare, care a recunoscut această slujire extraordinară, a spus: „Chiar și în momentul când surorile slujesc, ele se gândesc: «Aș fi dorit să pot face mai mult!»”. Deși nu sunt perfecte și toate au parte de încercări personale, credința lor într-un Tată iubitor din Cer și certitudinea sacrificiului ispășitor al Salvatorului le umplu viața.

Rolul surorilor în Biserică

În timpul ultimilor trei ani, Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece au căutat îndrumare, inspirație și revelație în timp ce se sfătuiau cu liderii preoției și ai organizațiilor auxiliare și lucrau la noile Church Handbooks (Manuale ale Bisericii). În timpul acestui proces, eu am avut un sentiment de profundă recunoștință pentru rolul esențial pe care surorile, atât cele căsătorite, cât și cele necăsătorite, l-au avut de-a lungul istoriei și îl au acum, atât în cadrul familiei, cât și în Biserică.

Toți membrii Bisericii lui Isus Hristos trebuie „să muncească în via Sa pentru salvarea sufletelor oamenilor”¹². „Lucrarea de salvare include munca misionară făcută de membri, păstrarea convertiților, activarea membrilor mai puțin activi, munca în templu și cea de realizare a istoriei familiei... predicarea Evangheliei”¹³ și grija față de cei săraci și nevoiași¹⁴. Această lucrare este coordonată, în primul rând, prin intermediul consiliului episcopiei¹⁵.

În noile Handbooks (Manuale) se precizează în mod special faptul că episcopii, care cunosc și înțeleg deja problemele existente, vor trebui să delege mai multe responsabilități. Membrii trebuie să înțeleagă faptul

că episcopul a fost instruit să delege. Membrii trebuie să-l susțină și să-l sprijine în timp ce el urmează acest sfat. Acest lucru îi va permite episcopului să petreacă mai mult timp cu tinerii, cu tinerii adulți necăsătoriți și cu familia lui. El va delega alte responsabilități importante conducătorilor preoției, președinților organizațiilor auxiliare, precum și bărbaților și femeilor în mod individual. În Biserică, rolul femeii în cadrul căminului este foarte respectat¹⁶. Când o mamă primește, în cadrul Bisericii, o chemare care necesită mult timp pentru a fi îndeplinită, tatălui i se oferă, de regulă, o chemare mai puțin solicitantă pentru a se păstra un echilibru în viața familiei.

Cu mulți ani în urmă, am participat la o conferință de țară în Tonga. Duminică dimineața, primele trei rânduri din capelă au fost ocupate de bărbați cu vârste cuprinse între 26 și 35 de ani. M-am gândit că formau un cor de bărbați. Însă, atunci când s-au prezentat treburile conferinței, fiecare dintre acești bărbați, 63 în total, s-a ridicat în picioare atunci când și-a auzit numele și a fost susținut pentru a fi rânduit la Preoția lui Melhisedec. Am avut atât sentimente de satisfacție, cât și de uimire.

După sesiune, l-am întrebat pe președintele Mateaki, președintele de țară, cum au realizat acel miracol. El mi-a spus că, în cadrul adunării consiliului țării, s-a discutat

despre reactivare. Președinta Societății de Alinare din țarașul lui, sora Leinata Va'enuku a cerut permisiunea să vorbească. În timp ce ea vorbea, Spiritul i-a confirmat președintelui că ceea ce ea sugera era un lucru bun. Ea a explicat că, în țarașul lor, erau foarte mulți bărbați minunați cu vârste cuprinse între 20 și 40 de ani care nu slujiseră în misiuni. Ea a spus că mulți dintre acei bărbați știau că-și dezamăgiseră episcopii și conducătorii preoției care îi încurajaseră foarte mult să slujească în misiuni, iar acum se simțeau ca membri de mână a doua ai Bisericii. A indicat faptul că acești tineri trecuseră de vârsta la care puteau slui în misiuni cu timp deplin. Și-a exprimat dragostea și îngrijorarea pentru ei. Ea a explicat că ei trebuiau totuși să primească toate rânduielile necesare salvării și că atenția trebuia concentrată asupra rânduirilor la preoție și rânduielilor din templu. A menționat că, deși o parte dintre acești bărbați erau încă necăsătoriți, cei mai mulți dintre ei se căsătoriseră cu femei minunate – unele fiind active în Biserică, altele inactive și celelalte nefiind membre ale Bisericii.

După o discuție detaliată în cadrul consiliului țării, s-a decis ca bărbații din cadrul preoției și femeile din Societatea de Alinare să-și întindă brațele pentru a-i salva pe acești bărbați și pe soțiile lor, în timp ce episcopii urmau să petreacă mai mult timp cu tinerii băieți și cu tinerele fete din episcopii. Cei implicați în salvare s-au concentrat în principal asupra pregătirii lor pentru preoție, căsătoria eternă și pentru rânduielile necesare salvării înfăptuite în templu. Pe parcursul următorilor doi ani, aproape toți dintre cei 63 de bărbați, care fuseseră susținuți pentru a primi Preoția lui Melhisedec în cadrul acelei conferințe la care am participat, și-au primit înzestrarea în templu și au

Kiev, Ucraina

fost pecetluită cu soțiile lor. Această relație este doar un exemplu al importanței surorilor în lucrarea de salvare din episcopiile și țările noastre, precum și al modului în care ele facilitează primirea revelației, în special în cadrul consiliilor Bisericii¹⁷.

Rolul surorilor în cadrul familiei

Suntem conștienți că există forțe uriașe îndreptate împotriva femeilor și a familiilor. Studiile recente arată că există o deteriorare a devotamentului în cadrul căsniciei, numărul adulților care se căsătoresc fiind în scădere¹⁸. Pentru unii, căsătoria și familia devin „o opțiune, în loc de a fi principiul central după care trebuie organizată societatea noastră”¹⁹. Femeile au de-a face cu multe opțiuni și trebuie să analizeze, cu ajutorul rugăciunii, alegerile pe care le fac și modul în care acestea le vor afecta familia.

Anul trecut, când am fost în Noua Zeelandă, am citit, în ziarul din Auckland, despre femei, nu de religia noastră, care se confruntau cu aceste probleme. O mamă spunea că și-a dat seama că, în cazul ei, alegerea dacă să lucreze sau să stea acasă se reducea, de fapt, la un covor nou și la o a doua mașină de care nu prea avea nevoie. Dar o altă femeie credea că „cel mai mare dușman al fericirii în viața de familie nu era faptul că ai un loc de muncă — ci televizorul”. Ea spunea

că membrii familiilor petrec prea mult timp uitându-se la televizor și prea puțin unul cu altul²⁰.

Acestea sunt decizii foarte sensibile, personale, însă există două principii pe care trebuie să ni le amintim întotdeauna. Primul, nicio femeie nu trebuie să creadă vreodată că trebuie să-și ceară scuze sau că propria ei contribuție este mai puțin importantă pentru că ea își dedică cea mai mare parte a eforturilor creșterii și îngrijirii copiilor. Nimic nu ar trebui să fie mai important în planul Tatălui nostru din Cer. Al doilea, cu toții trebuie să fim atenți să nu judecăm sau să presupunem că surorile sunt mai puțin curajoase dacă hotărâsc să lucreze în afara casei. Rareori înțelegem sau apreciem pe deplin situațiile în care se află oamenii. Soții și soțiile trebuie să se consulte, cu ajutorul rugăciunii, înțelegând că vor răspunde în fața lui Dumnezeu pentru deciziile lor.

Pe dumneavoastră, surori devotate care sunteți mame singure, indiferent din ce motiv, noi vă apreciem foarte mult. Profetii au spus foarte clar „că sunt multe mâini pregătite să vă ajute. Domnul știe situația în care vă aflați. La fel și Biserica”²¹. Sper că sfinții din zilele din urmă vor fi primii care vor crea la locul de muncă o atmosferă care să fie mai plăcută și mai utilă atât pentru femei, cât și pentru bărbați, în ceea ce privește îndeplinirea

responsabilităților lor de părinți.

Pe dumneavoastră, surori necăsătorite curajoase și credincioase, vă rog să știți că noi vă iubim și vă apreciem și vă asigurăm că nicio binecuvântare eternă nu vă va fi refuzată.

Remarcabila femeie pionier, Emily H. Woodmansee, a scris cuvintele imnului „Surori în Sion”. Ea a avut dreptate când a spus că „[poartă în ele] a îngerilor solie”²². Acest lucru a fost descris ca fiind „nimic altceva decât îndeplinirea poruncii directe și actuale a Tatălui nostru din Cer și «un dar pe care...surorile... îl revendică»”²³.

Dragi surori, vă iubim și vă admirăm. Noi apreciem slujirea dumneavoastră în împărăția Domnului. Dumneavoastră sunteți remarcabile! Îmi exprim în mod special aprecierea față de femeile din viața mea. Eu mărturisesc despre realitatea ispășirii, despre divinitatea Salvatorului și despre restaurarea Bisericii Sale, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Wallace Stegner, *The Gathering of Zion: The Story of the Mormon Trail* (1971), p. 13.
2. Robert D. Putnam și David E. Campbell, *American Grace: How Religion Divides and Unites Us* (2010), p. 233.
3. *Vezi Handbook 2: Administering the Church* (2010), 1.3.1; vezi, de asemenea, Moise 5:1, 4, 12, 27.
4. În Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers* (2006), p. 445.
5. *Vezi „Leaves from the Life of Elizabeth Horrocks Jackson Kingsford”, Utah State*

Historical Society, Manuscript A 719; în „Remembering the Rescue”, *Ensign*, august 1997, p. 47.

6. Versiune combinată și prescurtată dintr-un e-mail scris de Monica Sedgwick, președinta Tinerele Fete din țărușul Laguna Nigel, California și o cuvântare rostită de Leslie Mortensen, președinta Tinerele Fete din țărușul Mission Viejo, California.
7. Într-un articol intitulat „Why Do We Let Them Dress Like That?” (*Wall Street Journal*, 19–20 martie 2011, C3), o mamă evreică apără cu mare grijă standardele privind modul în care se îmbracă și moralitatea și recunoaște exemplul dat de femeile mormone.
8. „Familia: o declarație oficială către lume” *Liahona*, noiembrie 2010, p. 129.
9. Vezi Putnam și Campbell, *American Grace*, p. 244–245.
10. Vezi Putnam și Campbell, *American Grace*, p. 504.
11. Doctrină și legăminte 81:5; vezi, de asemenea, Mosia 4:26.
12. Doctrină și legăminte 138:56.
13. *Handbook 2: Administering the Church* (2010), p. 22.
14. Vezi *Handbook 2*, 6.1.
15. Vezi *Handbook 2*, 4.5.
16. Vezi Emily Matchar, „Why I Can’t Stop Reading Mormon Housewife Blogs”, salon.com/life/feature/2011/01/15/feminist_obsessed_with_mormon_blogs. Această feministă și ateistă, după cum s-a descris singură, și-a arătat respectul și a spus că era dependentă de citirea blogurilor soților mormone.
17. Din conversațiile cu Lehonitai Mateaki, președintele țărușului Nuku’alofa Tonga Ha’akame, (a slujit, ulterior, ca președinte al misiunii Port Moresby, Papua Noua Guinee) și Leinata Va’enuku, președinta Societății de Alinare la nivel de țăruș.
18. Vezi D’Vera Cohn și Richard Fry, „Women, Men, and the New Economics of Marriage”, Pew Research Center, Social and Demographic Trends, pewsocialtrends.org. Numărul copiilor născuți a scăzut, de asemenea, considerabil în multe țări. Acest lucru a fost numit Iarna demografică.
19. „A Troubling Marriage Trend”, *Deseret News*, 22 noiembrie 2010, A 14, citat dintr-un raport publicat pe msnbc.com.
20. Vezi Simon Collins, „Put Family before Money-making Is Message from Festival”, *New Zealand Herald*, 1 februarie 2010, p. A2.
21. Gordon B. Hinckley, „Women of the Church”, *Ensign*, noiembrie 1996, p. 69; vezi, de asemenea, Spencer W. Kimball, „Our Sisters in the Church”, *Ensign*, noiembrie 1979, p. 48–49.
22. „Surori în Sion”, *Immuri*, nr. 201.
23. Karen Lynn Davidson, *Our Latter-Day Hymns: The Stories and the Messages*, ediție revizuită (2009), p. 338–339.

Președintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Președinție

Ocazii de a face bine

Modalitatea Domnului de a-i ajuta pe cei care au nevoi materiale implică oameni care, din dragoste, s-au consacrat ei înșiși și au consacrat ceea ce au lui Dumnezeu și lucrării Sale.

Dragii mei frați și dragile mele surori, scopul mesajului meu este de a onora și celebra ceea ce Domnul a făcut și face pentru a le sluji celor săraci și nevoiași dintre copiii Săi de pe pământ. El îi iubește pe copiii Săi nevoiași, precum și pe cei care doresc să ajute. Și El a creat modalități de a-i binecuvânta atât pe cei care au nevoie de ajutor, cât și pe cei care-l vor oferi.

Tatăl nostru Ceresc aude rugăciunile copiilor Săi de pe întreg pământul, care se roagă să aibă hrană să mănânce, haine cu care să se îmbrace și pentru demnitatea ca ei să le dobândească prin propriile lor eforturi. El aude aceste rugăciuni încă de când a pus bărbatul și femeia pe pământ.

Aflați că aceste nevoi există acolo unde trăiți, precum și în întreaga lume. Deseori, inima dumneavoastră este plină de compasiune. Când întâlniți pe cineva care se chinuie să-și găsească un loc de muncă, aveți acea dorință de a ajuta. O aveți atunci când mergeți în casa unei văduve și vedeți că ea nu are hrană. O aveți atunci când vedeți poze cu copii care plâng stând în ruinele casei lor distruse de cutremur sau de foc.

Deoarece Domnul le aude plânsetele și simte compasiunea

dumneavoastră profundă față de ei, El a oferit, încă de la începuturile timpului, modalități prin care ucenicii Săi pot ajuta. El i-a invitat pe toți copiii Săi să-și consacre timpul, bunurile și să se consacre ei înșiși pentru a I se alătura în slujirea altora.

Modalitatea Lui de a ajuta s-a numit, la un moment dat, viața trăită conform legii consacării. Într-o altă perioadă, modalitatea Lui a fost numită Ordinul Unit. În timpul nostru, se numește programul de bunăstare desfășurat de Biserică.

Numele și detaliile operațiunii sunt schimbate pentru a se potrivi nevoilor și circumstanțelor în care se găsesc oamenii. Dar, întotdeauna, modalitatea Domnului de a-i ajuta pe cei care au nevoi materiale implică oameni care, din dragoste, s-au consacrat ei înșiși și au consacrat ceea ce au lui Dumnezeu și lucrării Sale.

El ne-a invitat și ne-a poruncit să ne implicăm în lucrarea Sa pentru a-i înălța pe cei nevoiași. În apele botezului și în templele sfinte ale lui Dumnezeu, noi facem legământ să facem aceasta. Reînnoim acest legământ duminică, atunci când luăm din împărtășanie.

Scopul meu, astăzi, este să descriu unele dintre ocaziile pe care El ni le-a